Un any i tres alcaldes

La fugida obligada de Puigdemont per assumir la presidència del país va desencadenar un vodevil que ha marcat el primer any de govern a Girona Marta Madrenas és alcaldessa després del pas fugaç d'Albert Ballesta

Un any i tres alcaldes. Ras i curt, aquest és el balanç dels primers dotze mesos de govern municipal a Girona. Aquesta és la primera anàlisi d'una cinquantena que publicarem al llarg d'aquests dies, en què repassarem els primers 365 dies de govern de les principals poblacions gironines.

No obstant això, si som merament estrictes, el titular d'aquest article hauria de ser “Un any i cinc alcaldes”. Perquè, oficialment, la vara de batlle ha passat per tres mans. Però, a la pràctica, n'hi ha hagut fins a cinc, d'alcaldes: Carles Puigdemont, Albert Ballesta, Marta Madrenas i, entremig, Isabel Muradàs i Eduard Berloso, de manera accidental.

Tot va succeir concentrat en dos mesos inversemblants, amb un compendi de fets imprevisibles, de tempesta política i inestabilitat extrema, que van anar forjant els capítols d'un vodevil que ni els guionistes de Borgen o House of cards serien capaços d'escriure.

Ara tot sembla oblidat: Marta Madrenas ja fa dos mesos que lidera l'Ajuntament, el pacte entre CiU i el PSC ha estabilitzat el funcionament municipal i ja es torna a parlar de la ciutat més que no pas dels que l'han de dirigir. Però els fets que van ocórrer marquen ineludiblement el balanç d'aquest primer any de mandat i caldrà veure quina repercussió tindran en els tres propers. És evident que el rebombori polític va suposar una paralització de l'Ajuntament. Potser no en el funcionament diari, però sí en els projectes de ciutat. Ara toca anar per feina.

Canvi precipitatEl mandat que havia de culminar un projecte de vuit anys es va precipitar el dia 9 de gener. El pas al costat d'Artur Mas per facilitar l'acord amb la CUP i la investidura del president de la Generalitat va capgirar la planificació del govern de Girona, que, de la nit al dia, va perdre l'alcalde.

Carles Puigdemont va revalidar ara fa un any els deu regidors convergents i tornava a encapçalar un govern en minoria. Però pràcticament no hi va haver temps per a res. Puigdemont va ser empès cap a la presidència de la Generalitat i a Girona hi va haver unes setmanes de transició, de reunions secretes i de matinada, de moviments públics i privats, per establir el relleu
a l'alcaldia. I, en una decisió que va sorprendre tothom, l'escollit pel ja president del país va ser el número 19 de la llista, Albert Ballesta, director territorial d'Interior, però un novell en l'àmbit municipal. La seva tria va suposar que nou persones de la candidatura renunciessin a entrar com a regidors, i nou més, els que eren regidors, a ser alcaldes.

Tothom donava per fet que el relleu natural seria Marta Madrenas, número 3 de la candidatura, persona de màxima confiança de Puigdemont, i la segona de Convergència en la llista municipal. La lluita interna fins a l'elecció de Ballesta va ser brutal, i les discrepàncies amb els socis es van portar a l'extrem. Demòcrates, amb Isabel Muradàs com a alcaldessa accidental, va intentar pressionar, però a CDC en cap cas li va passar pel cap cedir una alcaldia tan important com Girona.Ballesta, el breuL'elecció de Ballesta va ser complicada, però el seu periple per l'alcaldia va ser encara més convuls. Un error ja en la presa de possessió del càrrec va obligar a repetir el ple i tot plegat va ser com una premonició de la seva curta estada. La polèmica de les campanes de la

catedral, així com el fet que admetés que no compliria una moció del ple en relació amb la Fundació Princesa de Girona, van posar en qüestió la seva figura.

Això, combinat amb la falta d'habilitat a l'hora d'obtenir suports per aprovar el seu sou, fixat inicialment en 75.000 euros, va deixar Ballesta a la corda fluixa. Un pacte amb el PP i Ciutadans va tornar a posar Girona, i el seu alcalde, en el focus mediàtic, i encara més quan, hores després, Ciutadans es va fer enrere i va impedir que prosperés el ple del cartipàs en què s'aprovava el sou i els càrrecs de confiança.

Arribats a aquest punt, tot feia pensar que ERC faria de deslligador. Ben al contrari: un mar de discrepàncies i desacords va separar les dues formacions. Finalment, forçat per les circumstàncies i fart de la pressió personal a què va ser sotmès, Ballesta va fer un pas enrere i va sortir per la porta del darrere. Alhora, les cúpules de CDC i el PSC a Barcelona van tancar un acord per garantir l'estabilitat i per formar govern, liderat, ara sí, per Madrenas.

Dos rivals històrics en la lluita per l'alcaldia s'unien per girar full després d'un episodi que tots els grups municipals van admetre que perjudicava la ciutat i la institució. Aquests darrers mesos, el pacte ha garantit l'estabilitat necessària, per bé que els dos grups són conscients de les diferències que els separen, principalment en el concepte de nació.

L'aliança tot just ha començat a caminar i caldrà veure com funciona un govern que té un doble motor: l'un, liderat per Madrenas i, l'altre, per la socialista Sílvia Paneque. El mar està en calma, però la tempesta es podria fer evident a mesura que ens acostem al 2019 i a unes noves eleccions municipals.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 23-05-2016 Pàgina 6

Font del document: http://www.elpuntavui.cat/politica/article/17-politica/969270-un-any-i-tres-alcaldes.html